

РАДИВОЈ ШАЈТИНАЦ

ИЗМЕЂУ ПТИЦА И ИНСЕКАТА

ГОВОР ПРИЛИКОМ ОДУЗИМАЊА ПРИЗНАЊА
(исход скромне куповине)

Господо,
Безразложност је велико олакшање
Како сам жељан разрешења!
У овом часу који се удаљио
од јутарње замисли
и дневне обавезе

само висибаве и аспирин
а након проласка кроз
прекоокеански задах кинеских контејнера
присетио сам се потраге
за оним коме се причинила моја исповест

личило је на онај отвор
на врху камене коцке у којој су
прерушени и преминули
и глас ми се ко пузавица
винуо увис уз поглед
и само након *ичеџ*
једва чујног
пало ми је нешто на памет
уследило је враћање поклопца и
бекство горњег посетиоца

Поштовани,
Споља је само Свети
А изнутра само мирне случајности

Не оптерећујем вас извештајем
са сусрета невидљивих и неозвучених
био је близу воде а далеко од плавог
збијено и утишано ко ноћни таласи
ближили су се удаљавали једни од других
неприметни онима
који вире одозго и стрепе од порука
од стиха
од незавршених реченица, мисли које се
сликом прекидају тамо где се
укрштају смисао и неизвесност
судбина-дробилица и мудрост у жалости
били су у замисли, на градилишту

само је гробљанско понашање
могло да у костурницу
смести заборављено стрпљење

господо
то су ваше службе
навратиле овде
где нико ништа не говори
не омета, не примећује
а с друге стране
херметизам и проходни патос без аргумената

смешни гробови
смушени надзорници
и Светић који вири

безразложност је огромно олакшање
самоповерење трпељиво
дало се кратко истрпети
од уручења до завиривања у раку
требало је проћи само тај простор
од задаха прекоокеанских
кинских контејнера
господо
вама се могло,

морало прићи
лепо обучени
и добро озвучени
били сте изазов невидљивима

чак и тада
кад одозго завирите
кад вас наслика сиротињско претеривање
и опише муцање анонимуса

споља је само Свет
изнутра само случајност
стих пресудни тренутак
сам у себи

и кад се одозго завири
и кад се одоздо зуцне

Поштовани
Само висибаве и асџирин

ИЗРИЧИТА СЛАБОСТ
(племићко порекло меланхолије)

Не постоји тренутак
Који је недоступан
Препун сам несанице
Несавршен
Селим из колебања у преосетљивост
У кући не држим мезимце
Не свиђам се животињама

Њихова ситна храна испада ми из руку
У истом тренутку
Они мрзе моју невештину
А ја своју оптерећеност собом

Нисмо једни за друге, они не крију ништа
А ја се једва сналазим
Између могућности и прохтева
Таблетоман, тек толико да
У себи утишам себе
и боље пратим
Светло с екрана и сенке на зиду

Те радости, тог олакшања
Те драге рутине коју огласи
Пре гутања
Рукама преполовљена таблета
Као онда на плажи, на гробљу
У авиону, аутобусу у војсци
У сенци или без сенке
Након дуге напорне вежбе
С неизвесном пљувачком,
Увек неспремним грлом
И сећањем на смолу крај пруге
Клозете и булке који је прате

Не постоји тренутак у будућности
Који је недоступан и уверљив
Будућност је још неосетљива
Сања и измишља догађаје
И неопростиво ме злоупотребљава
Мени самом лажира моје могућности

Од мене крије убедљиве поводе и разлоге
Неуспешно залечених неиспуњења
Подмеће ми прве речи пред којима
Пада памет, преполовљена таблета
Нека ме очекује, не мрдам из себе
Чувам фотографије на којима сам
Наивно овековечен, грешан а пун наде
Бољи са животињама, смирен, милујући
Причинило би се, племић занимљивог губитништва
Увод у зреле справе, капи, прах, капсуле, пастиле

И откуд и кад избављење

Страх од заводљивих, камилицом обраслих шина
Усијаног паралелног одсјаја
И замишљања ко све куда и докле пролази
Док ја из надзора, детињства
Дворишта и бездлаке коже извирујем само
Бекством, сврабом, опекотином и ноздрвама
Обележен чаробним мирисом смоле
Два сјаја два паралелна усијања
Две нераздвојне једине слике будућности

Без сећања, таблета и навика
Само туга и булке

Мање приче, више црвенила.

ПТИЦЕ СРЦУ БЛИСКЕ
(за Криса Торпа)

Yardbirds јаком такси жутом бојом
Исписан је, одштапан, принтован је
Назив омиљеног бенда моје генерације
На лепој црној мајици идеалног
оковратног отвора

и све је то поклон Криса, младог
енглеског писца и драматурга из Манчестера
синовљевог колеге и пријатеља

Пријатељство до чијих висова
И разложних, врлих тајни не допире
Мој узалудни енглески
Скупљен са балканских рок отпадака,
Бљутавог наставног метода,
Собног ребелизма и недосањане гардеробе

Следе испретурана кратка лета
Неизазовна сцена дневне светлости
За ношење оденутог поклона

Нагле, невеличанствене јесени
Килаве зиме и собна хладноћа непријатна за сваки
Остатак побуњеништва
Демагошка монодраматичност првих
знакова старости

тражили су оплату од пријатне патетике
чак и преко беле поткошуље
неки тамни топли оковратник који
се под гркљаном назире
неко извиривање из потресно звучне
меланхолије
транс присвајања опако личне аутосугестије

без дилеме
или да глава вири кроз омчу
или да глава вири из рупе у досадном леду

Бог те благословио, Кресе
сину од пријатеља
пријатељу од сина
британска оштра, самурајска
верзијо потомка

због тог јата које ми приања уз
торзо, греје плућа и кичму
држи врат на месту

одевен
безбедно себичан
у правој сам прилици
да искористим узалудност
личног, острвског и краљевског језика
и то је то!

грешке у преводу и магла у смислу
плодна су подлога метафорама
које су и изненадне и личне
и неочекиване и нејасно неодбрањиве
или неодбрањиво нејасне

случајна шифра до шифре
без контролне семантике
ко птица до птице
у јату
изнад неизвесног двориштва

ни *back* ни *front*

И у тој кући, у тој соби
Очинска гардероба
Очеви су вечита стилска фигура
Облачење и пресвлачење припадника
Публици на незавршеном концерту

Овде на овом величанственом
Балканском Фесџивалу лоџореје
Где се затури
Понеки
Poet-father ком глава тако добро штрчи
Из црног памучног постамента

И не осврће се ни због стиха
ни због температуре
ни припитомљене истине о себи.

Можда нема ни дворишта ни птица
Ништа сем
Незабрањене игре
синовима
јавним речима
и тајним одевањем

НЕ ПУТУЈ
(сеобе, књига завршна)

Не путуј
одзвања све тиши бруј
Малаксалог комарца који се не удаљава
И док се шарени смрад велике बारे
Све што се види
Кажњиво понавља уводни савет

Не путуј
Ово је најлепше што имамо
Велику јаму напуштене циглане
Обраслу травом, врбом, багрењем
Цркотинама и булкама
Од љубави се стоји и плаче

Ћубриште вришти и обијено посуђе кисне
Ствари су ништа и кад су лепе
А ти би да одеш
Нестанеш
Да се купиш или продаш
Као збуњено страшило на глиненој литици
Гледаш у подсмешљиву даљину
Претвараш се у распеће
Иако су ти руке спуштене а стопала обувена

Не путуј
Ниси споља видљив
ни изнутра подношљив

спопала те је неизлечива земна досада
која с неба одјекује
као признање
нишџа ниси учинио
нишџа сам осеџио,
гомила ничег у ничему
и ти у извидници, с мало и снаге и воље
спреман право из јарка да кренеш

не путуј
не наседај на избављење
јер још ништа о томе не знаш

није ни тренутак, ни место
за овакву одлучност
неиздрживу као јед и дрхтавица

замисли да поверујеш
да је свуда стрмо, овако
блатног и говњивог изгледа
да множи исте љуте муве
и трује помирењем
није љубав за свакога
чак и кад уме да свира и пева

неиздрживо јесте
сећање
ћути
пиј, спавај дотле

не лажи док сањаш.
Уступи место гаврану
да слети
листу да падне
псу да се испиша.
Комарцу да се окрвари
Свему што зна шта хоће
И свима који знају шта морају

Не путуј
Ову стајаћу воду,
Ово нишанеће огледало
Смрад који се шарени
И много тога непознатог
И окружујућег нећеш одласком избећи
Нити заборавити,
Препун си краставих речи
И знакова од рођења

Увек ћеш штрчати
бити сам на узвишици
јасан, изазован
бићеш авет пред одлазак
бићеш мета

само да утихне бруј око ушију
да инсект заврши своје
испије све што је преостало

јед и дрхтавицу

ПТИЧИЈИ ГРИП У СЛАВУ ИНСЕКАТА
(спој кавеза и последице)

Сећате ли се тог датума
Кад се прогласио тај
превентивни космополитизам
и кад се од вируса до феномена
преко свега, па и стиха
безнадежном нежношћу ширио страх од птица

исправка, болести

стих хоће да буде очит у случајности
и асоцијативности
стих тако одан непоузданој збиљи
нечујни јунак неискуства

збир речи у ситној непреводивости
сликовит колико и подмитљив
одзвањајући у неосветљеном пролазу
окићен и означен, свечан, сав од кључева

вратимо се ми на птице
и покажимо се у невидљивом закону
светла, простора и времена
пред судбином, ми њени безимени претплатници
нескромни корисници самообјашњења

од крила остало је само лудило
које се римује и пева
и покоја сенка преко нечитких слова

од јата само испраћаји

од цвркута само доручак

све што је пернато као да је било
наивно давно

као и смак
оглашен пуцњем љуске у трави и слами
у сувој

запаљивој, тачки света
где се близина рођења и смрти
на крхки начин вечно оглашава
кроз беле пукотине